

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718205177
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8718205177.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Šimkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu Q. F., nar. XX.X.XXXX, bytom Q., Y. XX. L. XXX/XX, práv. zast. Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44250029, proti žalovanému V. W. M. M. C., ul. XX. L. XXX, Q., IČO: 420 356 78, práv. zast. Mgr. Stanislav Fekete, advokát, Nám. sv. Egídia 29/69, Poprad, IČO: 37789414, v konaní o určenie neplatnosti rozhodnutia zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu Záhorie zo dňa 10.9.2018, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12C/48/2018-484 zo dňa 16.09.2020, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podľa ust. § 7b ods. 6, § 7c ods. 3 a 6, § 14 ods. 8 v znení platnom do 31.10.2018 a § 9 ods. 8 v znení platnom od 01.11.2018 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 255 a § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca sa v konaní domáha, aby súd určil, že rozhodnutie zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu Záhorie zo dňa 10.9.2008, ktorým došlo k schváleniu „rozsahu prác rekonštrukcie bytového domu, realizátora výmeny výťahov „ a i., je neplatné.

4. Zákon dáva možnosť obrátiť sa na všeobecný súd vlastníkom, ktorí boli prehlasovaní. Ide o vlastníkov, ktorí sa zúčastnili hlasovania a hlasovali proti prijatému rozhodnutiu. Na súd sa môžu obrátiť v lehote 30-tich kalendárnych dní od vyhlásenia výsledku hlasovania. Uplynutie lehoty znamená preklúziu tohto práva a vlastníkom sa už po jej uplynutí nebude môcť obrátiť na súd, resp. súd takúto žalobu ex offa zamietne. Ak sa vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru v dome nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, má právo obrátiť sa na súd v lehote troch mesiacov od vykonania hlasovania, inak jeho právo zaniká. Tieto zákonné lehoty sú hmotnoprávnymi lehotami.

5. Ak má byť určená neplatnosť hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, musia sa konania zúčastniť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov. V prípade, že účastníkmi konania na základe predmetného určujúceho návrhu nie sú všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov, rozhodnutie, ktoré by malo byť v konaní vydané, by nemohlo byť záväzné aj pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorí neboli účastníkmi konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 11/2015). Obdobný názor vyslovil už Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí IV. ÚS 194/2012. Rozhodnutie prijaté príslušnou väčšinou vlastníkov bytov a nebytových priestorov je prejavom ich väčšinovej vôle. Následne je toto ich rozhodnutie realizované. V prípade rozhodnutia súdu o neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov by došlo k anulovaniu rozhodnutia prijatého príslušnou väčšinou vlastníkov bytov a nebytových priestorov v rámci tohto hlasovania a vo svojej podstate k zmene rozhodnutia príslušnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Je preto samozrejmé, že účastníkmi konania o určenie neplatnosti hlasovania, určenie neplatnosti zhromaždenia vlastníkov bytov a určenie neplatnosti uznesenia, musia byť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Pasívne legitimovaní v konaní musia byť všetci, ktorí sú oprávnení hlasovať na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov, pretože sa jedná o nerozdielne spoločenstvo účastníkov sporu. Obdobný záver zaujal tiež Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí 1ÚS 297/2015. Tvorcom prejavu vôle, ktorý sa transformuje do podoby uznesení prijatých na schôdzach vlastníkov, sú samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov prítomní na schôdzi alebo zhromaždení vlastníkov (viď uznesenie NS SR 6Cdo 133/2018).

6. Hoci spoločenstvo z povahy veci združuje a zastupuje všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ide o samostatný právny subjekt majúci nielen vlastnú právnu subjektivitu, ale aj samostatnú procesnú spôsobilosť. Ide teda vždy o subjekt odlišný od sporných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Z toho dôvodu musí byť žaloba podaná podľa ust. § 14 ods. 4 zák. č. 182/1993 Z. z. (v aktuálnom platnom znení § 14a ods.8 uvedeného zákona), smerujúca voči spoločenstvu vlastníkov súdom nevyhnutne zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. (viď uznesenie NS SR 6Cdo 133/2018).

7. Aj keď žalobca preukázal aktívnu vecnú legitímáciu ako prehlasovaný vlastník, označený žalovaný V. W. M. M. C. Q. v spore nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Explicitne to vyjadruje ust. § 9 ods.8 zákona č. 182/1993 Z.z. v znení platnom od 1.11. 2018, podľa ktorého spoločenstvo a správca zastupujú v konaní pred súdom a iným orgánom verejnej moci vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, proti ktorým smeruje návrh na začatie konania podaný prehlasovaným vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru v dome, návrh na začatie konania o zdržanie sa výkonu záložného práva alebo zákaz výkonu záložného práva podaný iným vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru v dome. Z uvedeného dôvodu je potrebné žalobu zamietnuť.

8. Z dôvodu, že žaloba bola zamietnutá súd prvej inštancie sa osobitne nezaoberal ostatnými dôvodmi uvedenými žalobcom v konaní. Za nedôvodnú považoval námietku žalovaného týkajúcu sa zmeškania uplatnenia práva žalobcom. Žalobca namietal neplatnosť výsledkov hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov na zhromaždení dňa 10.9. 2018. Žalobu doručil podľa elektronického potvrdenia na súd dňa 10.10. 2018, teda v posledný deň zákonnej tridsaťdňovej prekluzívnej lehoty. Svoje právo si preto uplatnil včas.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalovanému ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

10. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Právne odôvodnil svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Konštatoval, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil výlučne na nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Bez ohľadu na to, či je právny názor súdu prvej inštancie v merite veci správny alebo nesprávny faktom ostáva, že v konaní vôbec neodsznel. Námietka nedostatku pasívnej legitímácie nebola predmetom obrany žalovaného, a na takéto možné posudzovanie veci neupozorňuje strany ani súd. Žalobca sa otázkou pasívnej legitímácie zaoberá po prvýkrát až v tomto odvolaní. Presnejšie žalovaný vzniesol námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie až v záverečnom návrhu dňa 16.09.2020, čo má však z procesného hľadiska ten istý význam, ako by ju nevzniesol vôbec. Pripustenie novej procesnej obrany v záverečnom návrhu je hrubým

porušením zákonnej koncentrácie konania. V zmysle ustálenej európskej aj domácej judikatúry súd bez toho, aby účastníkov upozornil nemôže rozhodnúť o takej skutkovej alebo právnej veci, ktorá nebola predmetom konania, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Ak súd takto rozhodne ide o vydanie tzv. prekvapivého rozhodnutia, ktoré je porušením práva na súdnu ochranu. Opakom tzv. prekvapivého rozhodnutia je predvídateľné rozhodnutie, ktoré je v súlade s právom na súdnu ochranu. Žalobca citoval z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 22Cdo/3441/2006 zo dňa 28.04.2009 a z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/42/2010 zo dňa 17.11.2011. Konštatoval, že v prejednávanej veci došlo k vydaniu typického prekvapivého rozhodnutia tak, ako ho má na mysli domáca aj štrasburská judikatúra. Ide o rozhodnutie, ktoré je založené na takom právnom alebo skutkovom hodnotení, o ktorom v konaní nebola reč a ku ktorému sa strany nemohli pred súdom vyjadriť. Presne o tento stav v prípade napadnutého rozsudku ide. Úvaha súdu na ktorej je rozsudok založený pred súdom prvej inštancie vôbec neodznala. Takáto procesná obrana nebola žalovaným vôbec vznesená. V civilnom súdnom konaní nie je súd oprávnený nahrádzať argumentačnú aktivitu sporových strán. Aj vtedy, ak súd na základe vlastnej úvahy posudzuje vec inak, ako obe sporové strany je povinný na možnosť odlišného právneho posúdenia strany upozorniť. Na to je určený inštitút vyslovenia predbežného právneho názoru súdu. Až z odôvodnenia samotného rozsudku sa žalobca dozvedel, že súd za podstatnú považoval práve a jedine otázku pasívnej legitímácie. Paradoxom pritom je, že pokiaľ súd dospel k záveru, že žalovaná nie je pasívne vecne legitimovaná, nemusel ani nemal pripustiť žiadne iné dokazovanie a žalobu na prvom pojednávaní zamietnuť. Navyše námietka pasívnej legitímácie je v tejto veci výlučne právna a nie je na ňu potrebné vykonanie vôbec žiadnych dôkazov. Je to úplne to isté ako by žalovaný vzniesol v záverečnom návrhu námietku premlčania alebo nedostatku nalievavého právneho záujmu a súd by bez toho, aby dal žalovanému možnosť sa k tomu vyjadriť vo veci na základe tejto námietky rozhodol. Žalobca má za to, že v danom druhu sporu je pasívne legitimované spoločenstvo a nie vlastníci. Zákon č. 182/1993 Z.z. v žiadnom ustanovení neuvádza konkrétnu osobu voči ktorej je možné podať žalobu o neplatnosť rozhodnutia zhromaždenia vlastníkov. K názoru v tejto veci je teda možné dôjsť len výkladom. Zmluva, ktorej uzavretie vlastníci odhlasovali má byť uzavretá medzi spoločenstvom a dodávateľom a nie medzi dodávateľom a jednotlivými vlastními. Ak by mali byť pasívne legitimovaní vlastníci, potom by v takýchto sporoch bolo potrebné žalovať aj takých vlastníkov, ktorí hlasovali rovnako ako žalobca. Vznikol by tak spor medzi stranami, medzi ktorými spor nie je. Väčšie SVB by sa stali fakticky nežalovateľnými, nakoľko počet členov SVB, môže dosahovať až 130 ľudí. Neexistuje žiadny rozumný dôvod pre ktorý by v prípade žalôb voči rozhodnutiam zhromaždení vlastníkov bytov mal platiť odlišný právny režim ako pri žalobách voči rozhodnutiam prijatým na valných zhromaždeniach obchodných spoločností. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. ObdoV6/2000 zo dňa 14.02.2002, 4Obo71/97 zo dňa 27.05.1997. Jediný argument súdu teda, že na zhromaždení hlasujú vlastníci, a teda majú byť oni žalovanými by mal byť týmito rozhodnutiami v plnom rozsahu vyvrátený. Žalobca namietal aj výrok o trovách konania. V prípade, ak by odvolací súd rozhodnutie potvrdil hoci sú dané procesné dôvody na jeho zrušenie, pre ten prípad žalobca žiadal trovy žalovanému nepriznať. Žalovanému nič nebránilo vzniesť námietku pasívnej vecnej legitímácie na začiatku konania, pričom ak by si tento jeho názor súd osvojil a vo veci rozhodol nebolo by potrebné vykonať jediné pojednávanie. K vzniku trov konania na strane žalovaného teda došlo výlučne v dôsledku jeho správania. Uplatnenie nároku na náhradu trov je za tejto situácie šikanóznym zneužitím tohto procesného inštitútu, rovnako ako je v prípade neskoro vznesenej námietky premlčania. V prípade potvrdenia rozsudku je teda celkom určite dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP, a nepriznanie práva na náhradu trov úspešnému účastníkovi konania.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Aj keď je pravdou, že žalovaný námietku nedostatku pasívnej legitímácie uviedol explicitne až vo svojom záverečnom návrhu, tvrdenie žalobcu, že nemohol na túto námietku reagovať, respektíve, že až v rozsudku sa dozvedel, že súd prvej inštancie považoval otázku nedostatku pasívnej legitímácie za podstatnú, možno považovať za účelové. Žalovaný dňa 07.06.2019 podal v tomto konaní písomný návrh na doplnenie dokazovania, v ktorom okrem iného poukázal na viacero súdnych konaní, ktoré v minulosti inicioval žalobca, respektíve jeho právna predchodkyňa, ktorými sa snažil sťažiť ostatným vlastníkom bytov v predmetnom bytovom dome proces obnovy. Predmetné konania skončili procesným neúspechom žalobcov, žalovaný na preukázanie svojich tvrdení doložil aj listinné dôkazy, medzi inými aj rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/201/2013 - 114 zo dňa 10.11.2014. Práve v tomto súdnom rozhodnutí, ktoré sa týkalo obdobnej právnej veci, takže sa v ňom riešila otázka neplatnosti písomného hlasovania, odvolací súd vyslovil právny názor, na ktorý poukázal neskôr žalovaný vo svojom záverečnom návrhu. V tejto súvislosti je dôvodné predpokladať, že žalobca sa pri štúdiu súdneho spisu dôkladne oboznámil nie len s návrhom na doplnenie dokazovania,

ale aj s obsahom všetkých doložených listinných dôkazov, vrátane citovaného súdneho rozhodnutia, teda aj s právnou argumentáciou v ňom uvedenou. Pokiaľ sa žalobca oboznámil, respektíve má objektívnu možnosť sa oboznámiť s právnou argumentáciou v súdnom rozhodnutí, ktoré do súdneho spisu doložil žalovaný v rámci svojej obrany, a to dokonca viac ako rok pred vydaním nadaného rozsudku, nemôže byť ani reč o porušení kontradiktórnosti konania, respektíve zásady rovnosti. Žalobca totiž mohol predpokladať, že právnou argumentáciu uvedenú v citovanom rozhodnutí si súd prvej inštancie môže osvojiť. Takisto nemohlo byť pre žalobcu žiadnym prekvapením, že otázka nedostatku pasívnej legitímácie bude pre súd prvej inštancie právne významná, a to aj v prípade, že tento nedostatok nebude zo strany žalovaného vôbec namietaný. Preto bez ohľadu na to, v ktorom štádiu konania žalovaný explicitne namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, žalobca aj keď objektívne mal možnosť si uplatniť svoje právo sa k predmetnej otázke vyjadriť, svoje právo nevyužil. V neposlednom rade považoval žalovaný za dôležité poukázať na to, že aj keby žalovaný alebo súd v rámci vyslovenia svojho predbežného právneho názoru poukázal na nedostatok pasívnej legitímácie, na procesnom postavení žalobcu by sa v zásade nič nezmenilo, keďže tento nedostatok už nebolo možné vzhľadom na uplynutie prekluzívnej lehoty napraviť, či už v rámci daného súdneho konania rozšírením žalovaných subjektov alebo podaním novej žaloby. Preto podané odvolanie žalobcu už nemôže vyvolať preňho priaznivé právne účinky, aj v prípade, že by došlo k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca v podanom odvolaní namietal aj nesprávne právne posúdenie veci, keď mal za to, že podľa neho v danom druhu sporu má pasívnu legitímáciu spoločenstvo a nie vlastníci. Uvedený právny názor je v zjavnom protiklade k ustálenej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorú poukázal v bode 36 rozsudku aj súd prvej inštancie. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade s citovanou ustálenou judikatúrou ako aj s právnym názorom prezentovaným v obdobnej literatúre na ktorú poukazuje Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 6Cdo/133/2018 zo dňa 23.04.2019. Žalovaný má za to, že ani žalobcom prezentované dôvody nie sú spôsobilé zmeniť tento právny názor, ktorý aj citoval. Je síce pravdou, že zmluvy, ktorých uzavretie vlastníci odhlasovali boli uzavreté medzi spoločenstvom a dodávateľmi ale samotné rozhodnutie prijali vlastníci bytov. Spoločenstvo v zmysle platnej právnej úpravy v § 7b môže vykonávať len činnosti vymedzené zákonom. Právne postavenie vlastníkov bytov a nebytových priestorov sa zásadne líši od právneho postavenia spoločníkov spoločnosti s ručeným obmedzením akcionárov a členov občianskeho združenia napríklad vtom, že vlastníci bytov a nebytových priestorov sú spoluvlastníkmi spoločných častí a zariadení bytového domu, pričom príslušný spoluvlastnícky podiel je na nich aj evidovaný v katastri nehnuteľností na príslušnom liste vlastníctva. V prípade obchodných spoločností, družstva, či občianskeho združenia spoločníci, akcionári, či členovia nie sú vlastníkami nehnuteľného majetku, ktorý tvorí základné imanie právnickej osoby. Vecné právo k nehnuteľnosti v danom prípade svedčí právnickej osobe a nie členom valného zhromaždenia. Spoločenstvo však ako právnická osoba a samostatný právny subjekt nie je vlastníkom spoločných častí a zariadení bytového domu, a teda nemá k nim ani žiadne vlastnícke oprávnenia a povinnosti.

12. Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu bolo zaslané na vedomie právneho zástupcovi žalobcu. Ďalšie vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

13. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.11.2021 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje

podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP oprávnenie odvolacieho súdu preskúmavať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

15. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správny skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

16. Odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

17. Čo do nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného súd prvej inštancie správne poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/133/2018, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Teda, že tvorcom prejavu vôle, ktorý sa transformuje do podoby uznesení prijatých na schôdzach vlastníkov sú samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov prítomní na schôdzi alebo zhromaždení vlastníkov. Správny je i názor súdu prvej inštancie, že ak má byť určená neplatnosť hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, musia sa konania zúčastniť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov. V prípade, že účastníkmi konania na základe predmetného určujúceho návrhu nie sú všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov, rozhodnutie, ktoré by malo byť v konaní vydané, by nemohlo byť záväzné aj pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorí neboli účastníkmi konania. Správne súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 11/2015, i na to, že obdobný právny názor vyslovil už Ústavný súd SR vo svojom skoršom rozhodnutí IV.ÚS 194/2012 a i v rozhodnutí I. ÚS 297/2015.

18. K námietke žalobcu, čo do porušenia jeho práva na spravodlivý proces v dôsledku neuvedenia skutočností pri predbežnom právnom posúdení, respektíve v priebehu konania, že súd prvej inštancie sa bude zaoberať pasívnou legitímáciou žalovaného a k tomu, že žalovaný namietal svoju pasívnu legitímáciu až v záverečnej reči, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/17/2017, v zmysle ktorého ku zhojeniu uvedeného nedostatku dochádza samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie v dôvodoch, ktorého v zmysle ust. § 220 ods. 2CSP je súd povinný okrem iného uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil.

19. Zároveň odvolací súd aj keď došlo k zmene civilného procesu, odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010, v ktorom najvyšší súd vyslovil názor, že preskúmavanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietá. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevyjadří, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal. Odvolací súd má za to, že tento právny názor je použiteľný aj v súčasnosti za účinnosti Civilného sporového poriadku.

20. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% tak, ako to správne uviedol súd prvej inštancie. V danom prípade dôvody, ktoré uvádza žalobca vo svojom odvolaní, podľa názoru odvolacieho súdu neumožňujú aplikáciu ust. § 257 CSP. V danom prípade existuje ustálená judikatúra tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, preto

rozhodnutie vo veci nemohlo byť pre žalobcu rozhodnutím prekvapivým, aj napriek tomu, že možno so žalobcom súhlasiť, že súd prvej inštancie nemal dôvod vykonávať tak rozsiahle dokazovanie. Bude však vecou súdu prvej inštancie, aby vo veci boli úspešnej strane priznané iba účelne vynaložené trovy konania.

21. Podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Ďalšia argumentácia žalobcu nie je spôsobilá privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. Preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému patrí náhrada trov odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešnému žalobcovi. Preto odvolací súd vyslovil, že priznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím (§ 262 ods. 2 CSP). podľa názoru odvolacieho súdu ani v tomto prípade neexistuje dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.